

«Vader, in Uw handen beveel ik mijn geest»
(Lucas, 23,46)

Dankbare herinnering aan leven en sterven van

MEVROUW

HELENA, CATHARINA DE CROO

echtgenote van de heer Georges VANDERLINDEN

Geboren te Brakel-Michelbeke op 22 november 1898
en godvruchtig overleden in het rusthuis «St-Jozef»
te Horebeke op 1 mei 1988,
gesterkt met het Sacrament van de zieken.

Deze vrouw behoorde tot die mensen die altijd te vroeg van tussen ons worden weggenomen. Ook op hoge leeftijd bleef ze een aantrekkingskracht uitoefenen die nog ruim buiten haar familie uitging. Ze stelde belang in iedereen en in alles. De woonkamer van haar huis, die ze al jaren nauwelijks verliet, bleef een centrum waar haar kinderen, kleinkinderen, achterkleinkinderen, vrienden en geburen in en uit liepen. Ze hield alle gebeurtenissen goed bij, onthield de namen van de kleintjes die erbij kwamen en vormde zich vlug een mening over de jonge mannen of vrouwen die met haar kleinkinderen zouden huwen. Als geen ander voelde ze dat vele banden rond de tafel worden gesmeed of verdiept. Men kon moeilijk bij haar op bezoek komen zonder mee te eten of minstens te proeven. Nu ze over veel vrije tijd beschikte na een druk leven waarin ze vele kinderen had opgevoed, praatte ze graag en lang met iedereen die over de vloer kwam. We waren altijd getroffen door haar geheugen, haar mensenkennis, haar vlug inzicht in de situatie, haar verstand en haar vriendelijkheid. Nooit liet deze vrouw zich gaan. Altijd hield ze nog krachten over om anderen op te beuren. De dapperheid waarmee mensen van haar generatie de zorgen te boven komen verwondert de volgende generaties wel eens.

Indien we zoveel goeds van haar kunnen zeggen en indien ze zich al die jaren zo goed heeft kunnen ontplooiën, was het in grote mate omdat ze een echtgenoot had gevonden die men haar kon benijden. Na meer dan zestig jaar huwelijk en dagelijks samenzijn was tussen hen een diepe eenheid altijd maar vermeerdert. Weinige dingen ontroeren ons hart meer dan wanneer we dat in onze nabijheid zien gebeuren. Samen gedragen pijn en angst, samen gevierde successen, samen volgehouden fierheid, hebben hen in elkaar gestrengeld zodat we ze ons nog moeilijk afzonderlijk kunnen voor ogen brengen. Eén zoon hebben ze voor hun eigen dood moeten zien sterven: dat is zowat het verdrietigste wat men als ouders kan meemaken. Maar daarbuiten krioelt het van ouderen en jongeren die ze met één woord 'onze kinderen' mochten noemen.

Ze heeft veel van haar leven genoten. Haar geest speurde zo levendig rond dat elke dag voor haar een belevenis was. Ze hield zich daarbij flink vast aan het geloof in Jezus Christus. Nadat ze alles goed had uitgepluisd, wilde ze graag in volle vertrouwen in Hem en in onvoorwaardelijke trouw aan Hem haar leven ten einde voeren. Dat is haar ook gelukt en we hebben er haar om bewonderd. Nu wenen we omdat ze - zo stil en zo discreet - van ons is weggegaan. Maar dan wenen we wel eerst om onszelf omdat we haar niet meer bij ons hebben. Om haar hoeven we niet te wenen: ze heeft een prachtige levensgeschiedenis geschreven en waar ze nu is, vraagt ze zeker niet om weer te keren. Ze blikte met vertedering neer op haar man, haar kinderen en allen die altijd zo goed voor haar waren.

Nam is te Horebeke op vrijdag 17 juni 1988 om 19 u.

De familie DE CROO - VANDERLINDEN,
dankt voor de blijken van genegenheid.

Druk Bazar St-Jozef Zottegem